

ADVENT 3. VASÁRNAPJA – GAUDETE VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Iz 61,1-2a.10-11 – 1Tessz 5,16-24 – Jn 1,6-8.19-28

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Örvendjete, ismét mondom, örvendjete, mert az Úr közel van! Ez a kijelentés elsősorban a közelgő ünnepre vonatkozik, Karácsony ünnepére, amikor ünnepeljük Urunk megszületését. Az örvendezésünk oka: megjelent üdvözítő Istenünk emberszeretete. Isten kapcsolatot keres, azt várja, hogy ismerjük föl, hogy Ő a szeretetével jött el közénk és a szeretetére hivatkozik, amikor kapcsolatot keres velünk, emberekkel. Hát van-e nagyobb ígélet, mint a szeretetre hivatkozva elindulni egymás felé? A szeretet ismeretét szeretne elmélyíteni, a mi megváltó ajándékunk az, hogy az Isten a szeretetére hivatkozva teremt velünk kapcsolatot, azt akarja, hogy mi az Ő szeretetéből éljünk, és ez a szeretet határozza meg a világ mindennapjait, ez határozza meg az embereknek az egymással való kapcsolatát.

Advent harmadik vasárnapja ezt az isteni tervet, ezt az isteni gondolatot fejezi ki, hát örvendjünk! Örvendjünk, mert az Isten magához emel bennünket, Isten összetartozik velünk, éltet. Élünk, kedves jó testvérek, ebből a kegyelemből és tudjuk egymásnak megmutatni, hogy csak szeretetben lehet összetartozni embernek a másik emberrel, és ez minden örvendezésünknek az oka.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Hallottuk, hogy mi történt a Jordánon túl, de minket az izgat, mi történik ma, hiszen azt hallottuk, köztetek van Az, akit nem ismertek. Testvérek, életbe vágó kérdés! Mintha visszacsengene az a kérdés, amit nem is olyan túl régen az egyik vasárnapon vettem fel, Németh Lászlónak a sajátos megközelítését: az emberi élet műfaját tekintve dráma. Testvérek, drámai, hogy Jézust nem ismerjük föl. Valójában nem Jézusnak a drámája, hanem az embernek a drámája. Fölismeri-e, megismeri-e Jézus Krisztust, vagy nem.

Ez a vasárnap pontosan azért lényegbe vágó kérdés, mert a nem ismerés a hitetlenség bűne. Egyszer végre tisztázzuk magunkban, hogy a hitetlenség a nem ismerést jeleníti meg ebben a világban. Az ismerés, egymás megismerése pedig a hit kérdése. És pontosan emiatt oly nagyon fontos ennek a mai vasárnapnak az üzenete, mert a megismerés valóban kockázatos, akár azt is mondhatom, hogy drámai, néha tragédiába torkollik, ugyanakkor létrendi kérdés. A hit és hitetlenség kérdése létrendi kérdés.

A hitetlenség bűne, ismételem, az ember távol tartása, nem bocsátkozik bele a megismerés kockázatába. Hiszen minden megismerésnek célja van. Akit megismerünk, azért felelősek vagyunk, akit megismerünk, azzal összetartozunk, akit megismerünk, azzal közös a sorsunk. Az egység az emberi élet formája, ezért drámai, hogy az embermentő Istennek a sorsa a világunkban a hitetlenségtől beárnyékol.

De az emberi sorsunkat is a hitetlenség kérdőjelezi meg. Mit akarunk egymástól, mit akarunk egymással, ha nem akarjuk egymást megismerni? Isten egymásra bízott bennünket, felelősek vagyunk egymásért. És bizony, akit az ember megismert, akivel kapcsolatosan az ember

vállalja a megismerés kockázatát, az azt jelenti, hogy felelős az ember azért, akit megismert. A Kis hercegnek arra a nagyon bájos üzenetére gondoljunk: akit megszelídítettünk, azért felelősek vagyunk.

Az pedig az örök élet, hallottuk ma, hogy megjelent üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete. Isten azt akarja, hogy megismerjük őt. Az Egyszülött Fiú, aki értünk emberré lett, azért vette magára az emberi sorsot, azért vett magára emberi testet, éli az ember mindennapi életét, mert sorsközösséget vállal velünk és felelősséget vállal az emberért és ezen az úton akar bennünket elindítani.

Testvérek, a megismerés nem valamifajta kutakodás, a megismerés nem kiismerése valakinek vagy kikémlélése valakinek. A megismerés kockázata pontosan azt jelenti, hogy vállalom a másikat. És ez az ünnep, amire mi készülünk, ami aztán majd kiteljesedik a Húsvétnek a misztériumában. Nem véletlen hogy az őskeresztények a Húsvétot ünnepelték, a Karácsony csak később nyert akkor értelmet, illetve került elő az emberek számára, mint egy misztérium, amikor Isten emberségét, az értünk emberré vált Jézus Krisztus istenségét tagadták. Ez az ötödik században kezdődik, és tisztázták ezt a gondolkodók, az Isten titkát kutatók, hogy a Karácsony ennek az emberi életútnak a kezdete.

Testvérek, a mai napon ezt a kérdést kell magunkban tisztázni. Akarjuk-e a hitben megalapozni a mi emberi életünket, akarjuk-e egyáltalán ezt a kockázatot, ami az alapja minden emberi kapcsolatnak. Az emberi kapcsolatokat nem lehet kikémlelni, az emberi kapcsolatok kockázatosak, az ember elmélyül egymás ismeretében, és ahogy egyre jobban ismerjük egymást, azzal arányosan nő a felelősségünk egymásért.

A világ törvénye, az emberi élet törvénye egészen más, mint az Isten törvénye. A világ, ha szabad ezt így mondani, egyszerűen betör az életünkbe. Színes a világ, gyönyörűsége a világ, beleszerettünk ebbe az Isten teremtette gyönyörű világba, és nem engedi a világ, hogy az ember kitérjen, tudomásul kell venniük azt a világot, amelyben élünk. Kihívás, minél jobban ismerjük ezt a világot, annál inkább mélyül bennünk a világ kihívása.

Itt most ugye nagy embereket tüntettek ki, Nobel-díjasokat, és mindegyik, akkor, amikor fölemeltük szinte magunk fölé ezeket az embereket, mindegyik arról beszél, hogy mekkora a felelőssége a teremtett világért, mekkora a felelőssége a másik emberért. Mert a világ nem engedi, hogy ne ismerjük meg.

És az emberi élet törvénye is ilyen. Meg akarjuk ismerni egymást, és az ember maga is bizony igen sokszor a világot utánozva olyan módon tud megjelenni az életünkben, hogy szinte nem tudunk kitérni. De ne is akarjunk, mert a megismerés a hitnek a világa, a kockázatvállalás világa, hiszen a hit azt jelenti, hogy abban hiszünk, amiről nincs kézzelfogható bizonyosságunk. Emberi kapcsolataink mind ilyenek. A megismerés mélysége, ahogy nő és nő, nő a felelősségünk egymásért.

Micsoda különbség a világ törvénye, az emberi élet törvénye és az Isten törvénye között! Hiszen az Isten az ismeretlenségből lép elő. Már itt van, de még nem jelzi, hogy közöttünk van, velünk van. Gondoljunk csak Jézus titkára, a megtestesülés titkára. Hiszen itt van már, Mária szíve alatt hordozza, de kik tudnak róla?

Aztán ki gondolta azt, hogy az Isten Fia az, aki egy istállóban látja meg a napvilágot? Ki gondolta azt, hogy ez az emberré lett Isten szinte leveti mindazt magáról, ami az isteni, hogy az emberhez minél közelebb juthasson, és az ember felismerhesse ebben a közelségben ezt az Istent.

Egyébként az Isten titkával kapcsolatosan ez a legnagyobb gondunk. Másmilyen Istent vártunk, nem olyat, aki már itt van, de nem tudunk róla, nem olyan Istent, aki itt van, de isteni tulajdonságait leveti, Istennel való egyenlőségét nem tartotta olyannak, hogy ahhoz ragaszkodjon, hanem mindezt elejti, hogy az emberek önmagukhoz hasonlónak ismerjék fel azt, aki velük emberi kapcsolatot, mégpedig olyan kapcsolatot akar létesíteni, amely kiteljesedik ebben a kapcsolatban.

Isten titka. Gondoljunk csak arra, amikor Jézus 30 éves korában föllép a názáreti zsinagógában. Ki ez? Ott él harminc éven át Názáretben velük, de ki ez, honnan a tudása, hol tanult, honnan szerezte ezeket az ismereteket, ki ez?

Testvérek, itt egymás mellett ülünk a padban, autózunk az utakon, találkozunk egymással munkahelyeken, különböző közösségeknek vagyunk a tagjai – kik vagyunk egymásnak? A hit erejében tartozunk-e össze, vagy pedig nem is akarjuk egymást megismerni? Mert a hit ismerete a kockázatvállalás a másik ember vállalásában, a másik ember sorsának a gondozásában, a másik ember életének a gazdagításában.

Hallottuk a mai szentleckében, a tesszalóniki híveknek mondja Pál: a jót, amit megismertek, tartsátok meg, a rosszat meg tartsátok magatoktól távol. Mert egyszerűen arról van szó, hogy csak a jó munkálja az egymással való kapcsolatunkat. Éppen ma van ez az itteni program is a televízióban, „Jónak lenni jó”, jót tenni jó. Igen, mert a jó az, amire vágyakozunk mindannyian, a jó az, amikor egymást vállaljuk. És felelősséget jelent, egymás életének a hordozását jelenti. Miközben valójában önmagunknak is ismeretlenek vagyunk sok szempontból, egymást meg sosem tudjuk objektíven megismerni. És pontosan ez a kockázat az, ami az életünknek a mélységei felé, a gazdagsága felé indít el bennünket, és ez az emberi kapcsolat, a hitben egymással kapcsolat, a megváltozott ember egymással való kapcsolata.

Mert titok az élet, és a hitben való találkozás a vállalása a másiknak. Úgy, hogy csak mindig valamit ismerünk, talán jó esetben többet ismerünk meg egymásból, jót és rosszat egyaránt, de fölismeri az ember ebben a vállalásban a küldetését. Erre születünk, hogy hitben, hitre hivatkozva tartozzunk egymással össze és higgyünk abban, hogy az ismeret, ha valóban az ismeretnek az a célja, hogy a másik embert egyre elkötelezettebben vállalja az ember, akkor ez az új élet, akkor ez az új világ, ez a megváltozott világ.

Testvérek, ezen a mai vasárnapon ezzel a titokkal szembesülünk. Keresztelő János egyértelmű eligazítást jelent a számunkra. Pál apostolra már hivatkoztam a Tesszalóniki levél kapcsán, amit az előbb hallottunk. Pál apostolnak a legbensőségesebb kapcsolata a Filippibeli hívekkel volt, aki az első európai közösség volt, amely közösséget Pál apostol alapított, és egyetlen közösséggel sem volt olyan kapcsolata, mint éppen velük. Mert ahogy ő mondja – egyszer a Filippi levelet érdemes lenne így elolvasni, akár közösségben is, és értelmezni, vagy külön-külön olvasni –, ismerjék meg emberek a ti jóságotokat! És Pál apostol ezért ad hálát, mert ez az egyházközösség állt legközelebb a szívéhez, amiatt, mert megismerték a jóságukat, a szolgálatkészségüket, a nyitottságukat.

És ebben a magatartásban jelen van az Isten, ebben a magatartásban van jelen a világban az Isten és ebben a közösségben, az ilyen közösségben lehet az ember valóban társává a másiknak. Mert a közösség hordoz bennünket, a közösségben érlelődik ki ez a fajta emberi élet, amely kockázatot vállal a másikért és abban látja az élete értelmét, hogy a hitben a szeretetével magához emeli a másik embert, aki nem szent, aki nem tökéletes, rábízott az emberre, egymásra bízott bennünket az Isten.

Testvérek, ez az örömvasárnapnak az üzenete: megjelent Isten emberszerető jósága! És aki ezzel az Istennel találkozik, az elindul azon az úton, amely úton az ember vállalja Istentől jó tanítványként ezt a kockázatot, amelyben kiteljesednek emberi kapcsolataink. Mekkora szüksége van erre külön-külön mindegyikünknek, mekkora szüksége van erre az egész emberiségnek! Ez az élet értelme, megismerni azt az Istent, Aki ezzel az embermentő programjával érkezett el ebbe a világba és van jelen minden nap.

Mi a hitben ehhez az Istenhez tartozunk és tudomásul vesszük azt, hogy hitetlen emberek világában élünk, és a küldetésünk az, hogy ezt a hitbéli lehetőséget, ezt az isteni ajánlatot a mi emberi közösségeinkben, a mi személyes emberi kapcsolatainkban jelenvalóvá tesszük.

Testvérek, ez az öröm vasárnapja, ha ezt felismerjük, akkor megváltott emberekké leszünk és a világ is jobb lesz, és ebben hinni kell!

+ *A M E N* +

Imaszándék a Miatyánkhoz

Testvérek! Most amikor az úr imádságát imádkozzuk, akkor gondoljunk arra, miért akarjuk egymást megismerni. Mert össze akarunk tartozni azzal, akit egyre jobban és egyre mélyebben meg akarunk ismerni. És ezt nem azért, mert ki akarjuk használni, valamit várunk tőle, hanem azért, mert ez az életünk rendje, ez az Isten tervre velünk, hogy akit megismerünk, azzal összetartozunk és érte élünk. Ez az Isten titkának a kiteljesedése emberi kapcsolatainkban. Ezért imádkozunk!

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves testvérek, a közelgő ünnepekre gondolva, mához egy hétre Advent 4. vasárnapja van. Az adventi idő délig tart, délután már a Karácsonynak az ünneplése kezdődik, és szenteste éjfél előtt 11 órakor lenne az éjféli mise, amely éjféltre befejeződik, és akkor a szentmise befejeztével ünnepelnénk az éjféli misztériumot. Tehát mához egy hétre éjfél előtt 11 órakor aki úgy gondolja, hogy szeretne együtt ünnepelni ebben a nagyon szép templomban, szeretettel várjuk. Ünnepeljük azt a világosságot, amit ebben a sötét világban Jézus Krisztus szeretne megjeleníteni.

Kívánok mindenkinek békés napokat. Talán állítsuk át a gondolkodásunkat ebben az értelemben is, nem az ajándékok a legfontosabbak, hanem az, hogy mi legyünk egymásnak ajándék, mert ez a legfontosabb!

+ *Á L D Á S* +